

Sygnatura akt: XI GC 1070/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant:

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki akcyjnej w W.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej V. (...) w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanej (...) spółce akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 16.555 (szesnaście tysięcy pięćset pięćdziesiąt pięć) złotych i 37 (trzydzieści siedem) groszy z odsetkami ustawowymi od dnia 15 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;
2. Zwraca powódce od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 320 (trzysta dwadzieścia) złotych i 31 (trzydzieści jeden) groszy tytułem nadpłaconej zaliczki;
3. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.425 (cztery tysiące czterysta dwadzieścia pięć) złotych i 69 (sześćdziesiąt dziewięć) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygnatura akt: XI GC 1070/13

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 lipca 2013 roku powód (...) spółka akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) w W. na rzecz powódki kwoty 16.555,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

Powódka wskazała, że w dniu 8 marca 2011 r. doszło do otworzenia wjazdu studni kanalizacyjnej, w wyniku czego uszkodzeniu uległ pojazd ubezpieczającego marki (...) o nr rej. (...). Wyjaśniła, iż pokryła koszty naprawy pojazdu w kwocie 16.555,37 zł na rzecz spółki (...), wypłacając na jej rzecz powyższą kwotę w dniu 9 sierpnia 2011 r. Dodała, iż pozwana nie uznała roszczenia powódki z tego tytułu, odmawiając wypłaty odszkodowania.

W sprawie wydano nakaz zapłaty uwzględniający żądanie pozwu (karta 109).

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty (karta 115), w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, iż zawarła umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z Miejskim Przedsiębiorstwem Wodociągów i Kanalizacji S.A. w K.. Dodała, że nie uznała odpowiedzialności z tytułu przedmiotowej szkody i odmówiła wypłaty odszkodowania. Zarzuciła, że w sprawie nie zachodzi odpowiedzialność ubezpieczonego za powstałą szkodę. Podniosła, iż powódka nie wykazała, aby szkoda wynikła przez działanie Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji S.A. w K.. Wskazała, że do zdarzenia mogło dojść na skutek ponadnormatywnego ładunku pojazdu. Zdaniem pozwanej, powódka nie wykazała adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy działaniem ubezpieczonego a szkodą.

Pismem z dnia 13 grudnia 2013 r. powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanej i podtrzymała stanowisko w sprawie, a nadto podkreśliła, że nie istnieją podstawy do uznania jakoby pojazd poszkodowanej był przeciążony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji spółka akcyjna w K. jest właścicielem i zarządcą między innymi studni kanalizacyjnej znajdującej się na pasie drogowego na ulicy (...) w K.. W dniu 8 marca 2011 roku wymieniona spółka posiadała aktualne ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej V. (...) w W..

W dniu 8 marca 2011 r. spółka (...) była ubezpieczona z tytułu umowy dobrowolnego ubezpieczenia autocasco zawartej z (...) spółka akcyjną w W..

Niesporne, a nadto dowód:

- pismo z dnia 12.05.2011 r., k. 22.

W dniu 8 marca 2011 r. na ulicy (...) w K., w wyniku skorodowania ramy mocującej utrzymanie studni kanalizacyjnej w stabilnym ułożeniu nastąpiło otworzenie włazu i wpadnięcie koła pojazdu należącego spółki (...) marki (...) o nr rej. (...) na ulicy (...) w K.. Przedmiotowy Pojazd (...) model LF 45 wyposażony był w burtę załadowczo – wyładowczą.

W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia m.in.: tarcz kół, uderzeniem belki nośnej burty o podłoże oraz w rezultacie, uszkodzenie zbiornika płynu hydraulicznego burty i tylnej części ramy nośnej pojazdu.

Dowód:

- notatka urzędowa, k. 23,

- dokumentacja fotograficzna, k. 24 – 25 v,

- druk zgłoszenia szkody, k. 28 - 30,

- opinia biegłego sądowego W. S., k. 351 – 362,

- zeznania świadka C. U., k. 238 – 241.

Spółka (...) dokonała oględzin uszkodzonego pojazdu oraz ustaliła koszt jego naprawy na kwotę 16.555,37 zł. Powódka pokryła koszty naprawy w całości na rzecz ubezpieczającej. Wypłata ustalonej kwoty nastąpiła w dniu 9 sierpnia 2011 r.

Dowód:

- wyciąg z rachunku bankowego, k. 13,

- decyzja, k. 18, 72 – 76,

- kalkulacja, k. 26 – 27.

Powódka zwróciła się do pozwanej do objęcia zdarzenia ochroną ubezpieczeniową i pokrycia kosztów wypłaconego przez powódkę odszkodowania. Pismem z dnia 4 października 2011 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 16.555,37 zł wypłaconego odszkodowania, z dobrowolnego ubezpieczenia autocasco na rzecz spółki (...). Pismem z dnia 9 listopada 2011 r. powódka ponownie wezwała pozwaną do zapłaty spornej kwoty.

Decyzją z 9 grudnia 2011 r. pozwana nie uznała roszczenia powoda co do zasady.

Dowód:

- pismo z 09.12.2011 r., k. 9, wraz dowodem doręczenia, k. 10,
- wezwanie, k. 11, 15.

Przedmiotowy pojazd został naprawiony. Naprawa przywróciła pojazd w pełni do stanu sprzed szkody.

Z tytułu naprawy podestu uszkodowanemu wystawiono fakturę VAT opiewającą na kwotę 12.906,06 zł. Z tytułu naprawy kołnierza, felgi i błotnika uszkodowanemu wystawiono fakturę VAT opiewającą na kwotę 7.641,55 zł

Bezpośrednią przyczyną zdarzenia z dnia 8 marca 2011 r. było wpadnięcie koła w odsłoniętą studzienkę kanalizacyjną.

Dowód:

- faktury VAT, k. 20 – 21,
- kalkulacja, k. 80,
- opinia biegłego sądowego W. S., k. 351 – 362,
- uzupełniająca opinia biegłego W. S., k. 387 – 392,
- zeznania świadka C. U., k. 238 – 241.

Odpowiedzialnym za zaistnienie szkody jest podmiot odpowiedzialny za utrzymanie studzienek kanalizacyjnych w dobrym stanie technicznym, gwarantującym użytkowników drogi bezpieczny przejazd przez te studzienki.

Studzienka kanalizacyjna musi pojadać pokrywą ze sprawnym systemem zabezpieczającym przed możliwością jej demontażu przez osoby nieuprawnione lub samoczynnego otwarcia się na skutek poderwania pokrywy studzienki przez przejeżdżający po niej pojazd.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S., k. 351 – 362,
- uzupełniająca opinia biegłego W. S., k. 387 – 392.

Uzasadniony koszt naprawy burty stanowił kwotę 12.906,06 zł brutto. Ofertowy koszt naprawy podwozia pojazdu samochodu (...) model LF 45 nr rej. (...) opracowany przez opiniującego przy stawce za roboczogodzinę na poziomie 130 zł stanowi kwotę 7.645,36 zł. Stawki autoryzowane za naprawy samochodów ciężarowych zawierały się w 2011 roku w przedziale od 130 do 140 zł za roboczogodzinę.

Według faktury VAT koszt naprawy podwozia pojazdu wynosił 7.641,64 brutto.

Całkowity udokumentowany koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosił 20.547,70 zł brutto.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S., k. 351 – 362,

- uzupełniająca opinia biegłego W. S., k. 387 – 392.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Szkada powstaje w chwili zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową i podlega naprawieniu na podstawie art. 415 i nast. k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje w chwili wyrządzenia szkody, odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie. Przy czym należy podkreślić, że w ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 kc, a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej ponoszącego odpowiedzialność za szkodę (art. 822 §1 kc). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824 §1 kc). Świadczenie zobowiązanego nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła od pozwanej kwoty 16.555,37 zł tytułem zwrotu kwoty odszkodowania wypłaconego poszkodowanej w związku ze zdarzeniem z dnia 8 marca 2011 r.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawała, kwestii legitymacji czynnej strony powodowej jako ubezpieczyciela poszkodowanej z tytułu umowy autocasco. Pozwana nie kwestionowała zaś, iż zawarła umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z Przedsiębiorstwem (...) S.A. w K.. Pozwana jednak konsekwentnie odmawiała uznania swojej odpowiedzialności co do zasady, jak i co do wysokości za przedmiotową szkodę. Nadto, zarzucała jakoby załamanie się pokrywy mogło nastąpić na skutek przewożenia ponadnormatywnego ładunku przez przedmiotowy pojazd.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się dokumentach przedłożonych przez strony, opinii biegłego sądowego W. S. oraz zeznaniach C. U., które Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Zakres odpowiedzialności Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji S.A. w K. jako zarządcy drogi gminnej za skutki zdarzenia z dnia 8 marca 2011 r. należy oceniać na podstawie przepisu art. 415 k.c., który po stronie pozwanej rodzi obowiązek naprawienia szkody poniesionej przez powódkę. Odpowiedzialność odszkodowawcza ciąży w konkretnej sprawie na spółce jako na podmiocie odpowiedzialnym za utrzymanie infrastruktury technicznej w odpowiednim stanie, nie stwarzającym zagrożenia dla zdrowia innych osób, skoro wskutek zaniedbań istniejący stan elementów takiej infrastruktury może doprowadzić do wyrządzenia szkody. Podstawa tego obowiązku wynika z przepisu art. 39 ust. 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawie prawo budowlane i z art. 140 Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. 1999 nr 43 poz. 430). Na infrastrukturę techniczną niezwiązaną z drogą stanowią w szczególności przewody kanalizacyjne niesłużące do odwodnienia drogi, gazowe, ciepłownicze i wodociągowe. Obowiązek utrzymania tego rodzaju urządzeń we właściwym stanie technicznym spoczywa na zarządcy tej sieci czyli właściwym przedsiębiorstwie wodno-kanalizacyjnym. Co za tym idzie pozwana jest legitymowana biernie do występowania w tym procesie.

Zdaniem Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego można postawić Miejskiemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji S.A. w K. zarzut utrzymywania w niewłaściwym stanie infrastruktury

technicznej niezwiązanej z drogą w postaci pokrywy studzienki kanalizacyjnej, co stanowi podstawę do przyjęcia jej odpowiedzialności za szkodę poniesioną przez poszkodowanego na skutek zdarzenia z dnia 8 marca 2011 r. W szczególności trzeba mieć na uwadze to, że opisany zakres uszkodzeń znajduje dokładne odzwierciedlenie w opisanych przez biegłego potencjalnych następstwa przedmiotowego zdarzenia. Należało zatem przyjąć, iż poniesiona przez poszkodowanego szkoda stanowi bezpośrednie następstwo uszkodzenia wjazdu studni kanalizacyjnej. Z kolei brak było podstaw do uznania, iż uszkodzenie wjazdu nastąpiło z jakichkolwiek innych przyczyn niż w związku z jego nienależytym utrzymaniem. Pozwana ograniczyła się zaś do negocjowania ustaleń strony powodowej, nie wskazując choćby jednej przesłanki egzoneracyjnej, pozwalającej na zakwestionowanie odpowiedzialności Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji S.A. w K. Rekapitułując, brak jest jakiegokolwiek dowodu, by do zdarzenia doszło na skutek siły wyższej.

Sąd nie podziela zaś stanowiska strony pozwanej, jakoby poszkodowana przyczyniła się do powstania szkody z uwagi na przekroczenie dopuszczalnego obciążenia pojazdu. Zgodnie z art. 362 k.c. „Jeśli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza stopnia winy obu stron”. Jako przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody uważa się więc każde jego zachowanie pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą ponosi odpowiedzialność inna osoba. Przesłanki oceny, czy i w jakim stopniu uzasadnione jest zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody stanowią takie czynniki jak: podstawa odpowiedzialności sprawcy szkody, stopień winy obu stron, wina lub nieprawidłowość zachowania poszkodowanego. Wyjaśnić należy, że pozwana w żaden sposób nie dążyła do wykazania podnoszonej przez siebie okoliczności. Znamiennym jest, iż strona pozwana nie zawnioskowała o przeprowadzenie żadnego dowodu na sporną okoliczność. Jednakże, nawet gdyby przyjąć, wbrew ustaleniom stanu faktycznego, że poszkodowana przekroczyła maksymalne dopuszczalne obciążenie pojazdu, to na pozwanej wciąż spoczywałby obowiązek wykazania związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy wpływem nadmiarowego obciążenia pojazdu a zakresem szkody poniesionej przez poszkodowanego. Nawet gdyby zatem przyjąć, że studzienka zarwała się na skutek ciężaru, pozwana powinna wykazać bądź, że gdyby pojazd nie przekraczał ładowności studzienka nie została by zarwana, bądź wskazać, przy przyjęciu, że do zarwania doszłoby niezależnie od masy pojazdu, jak wpływ (kwotowo, procentowo), na wysokość szkody miało przeładowanie pojazdu. Okoliczności takich niewkazano.

Odnosząc się do kwestii wysokości poniesionej przez powoda szkody, sąd celem jej ustalenia oparł się na ustaleniach opinii biegłego sądowego W. S.. Biegły potwierdził, iż rozmiar uszkodzeń w samochodzie (...) model LF 45 o nr rej. (...) był taki jak wskazany w fakturach VAT za naprawę burty załadowczo – wyładowczej i naprawę podwozi samochodu. Biegły nadto wyjaśnił, iż bezpośrednią przyczyną zdarzenia z dnia 8 marca 2011 r. było wpadnięcie koła przedmiotowego pojazdu w odsłoniętą studzienkę kanalizacyjną. Opisał przy tym w sposób szczegółowy następstwa powyższego zdarzenia, ze szczególnym uwzględnieniem uszkodzeń, które miały miejsce w przedmiotowym pojeździe. Tym samym, nie mogło budzić wątpliwości, iż pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za wszystkie normalne następstwa szkody z dnia 8 marca 2011 r.

Opinia biegłego była spójna, logiczna i wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną. Biegły określił koszt naprawy burty pojazd u na kwotę 12.906,06 zł, zaś koszt naprawy uszkodzonego podwozia określił w wysokości 7.645,36 zł. Z uwagi na powyższe, zasadnym było obliczenie rzeczywiście przysługującego powodowi odszkodowania w kwocie 20.551,42 zł. Kierując się powyższymi ustaleniami, przyjąć należało, że rzeczywista poniesiona przez powoda szkoda związana z naprawą pojazdu z uwzględnieniem części już pokrytej przez stronę powodową jest wyższa od kwoty dochodzonej pozwem.

Zarzuty do opinii biegłego wniosła strona pozwana, która wskazała, że jej wątpliwości budzi przyjęty przez biegłego czas dokonywania pomiarów. Nadto, biegły nie uzasadnił przyjętych cen części wpisanych ręcznie.

Biegły, ustosunkowując się do zarzutów, wyjaśnił, iż różnica pracochłonności związanej z procesem pomiarów ramy podwozi wynika z faktu, że przedmiotowy pojazd posiada zamontowaną burtę załadowczo – wyładowczą mocowaną do ramy podwozia pojazdu, co wymaga dodatkowego nakładu pracy związanego z wymaganym procesem demontażu i montażu tego elementu. Odnosząc się do drugiego z zarzutów, opiniujący przyjął ceny wskazane przez powoda, tj.

zdecydowanie niższe od cen zawartych w systemie A.. Strony nie wnosiły dalszych zarzutów do opinii, co prowadziło do uznania, że w pełni akceptują jej ustalenia.

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało zasądzeniu całości.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powódkę koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 828 zł, koszt wynagrodzenia biegłego w kwocie 1179,69 zł (pokryty z zaliczki wpłaconej przez powódkę), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 2.400 zł, zgodnie z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348). Obowiązek zwrotu na rzecz powódki kwoty 320,31 zł wynikał z faktu uiszczenia przez pełnomocnika powodów zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1500 i zapłaty z tej zaliczki wynagrodzenia biegłemu (1.500 złotych – 1.179,69 złotych = 320,31 złotych) i jej rozliczenia zgodnie z normą art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;
3. Akta przedłożyć z pismami lub za 30 dni.